

การป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Self-Protection to Avoid Becoming the Victim of Crime in the Faculty of
Human Science and Social Science Students at Suansunandha
Ratjabhat University

กุสุมา นาทันคิ¹

Kusuma Natanked

Received: October 18, 2019

Revised: April 14, 2020

Accepted: April 16, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการป้องกันการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ 2. ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน จากประชากรทั้งหมด 5,771 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกรณีตัวอย่าง 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X}$ = 3.34, SD = 0.36)

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suansunandha Ratjabhat University

Corresponding author, e-mail: kusuma_muay@hotmail.com, Tel. 098-1817041

2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า เมื่อจำแนกปัจจัยส่วนบุคคล ตามเพศ อายุ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ภูมิลำเนา สถานที่พักอาศัย ต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีอายุ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ภูมิลำเนา สถานที่พักอาศัยแตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การป้องกัน, อาชญากรรม, นักศึกษา

Abstract

The objectives of this research were to 1. Study the level of the action for Self-Protection to avoid becoming the victim of crime in the faculty of Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University and 2. Comparative between personal factors and Self-Protection to avoid becoming the victim of crime in the faculty Human Science and Social Science students. The sample for quantitative research consisted of 400 in the faculty of Human Science and Social Science students of the academic year 2018 from the population of 5,771 people. The research instruments were questionnaires about general information of respondents and Self-Protection to avoid becoming the victim of crime questionnaire by finding the frequency and percentage, finding the mean and standard deviation, Analyzed by t-test independent and One-way ANOVA, data analysis using social science software packages.

The results of this study as follows:

1. Most of the level of the action for Self-Protection to avoid becoming the victim of crime in the faculty of Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University was at a good level ($\bar{X}$ = 3.34, SD = 0.36).

2. Comparative of the between personal factors and Self-Protection to avoid becoming the victim of crime in the faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University when classified by gender, age,

monthly income, homeland, residence found that is different. And when classified by age monthly income, homeland, and residence found that is significantly differently at .05 levels.

Keywords: Protection, Crime, Students

บทนำ

เมื่อกล่าวถึงอาชญากรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับสังคมทุกสังคม เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ความสงบสุขของประชาชนและภัยต่อสังคม ได้มาทำลายชีวิต ทรัพย์สิน สะท้อนให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องของระเบียบของสังคม อาชญากรรมในสังคมไทยที่มีความรุนแรงและมีความหลากหลายขึ้นกว่าในอดีต ทำให้ปัญหาการก่อเหตุอาชญากรรมมีแนวโน้มรุนแรงและความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความทันสมัยของการสื่อสารต่าง ๆ ที่เข้ามาส่งผลกระทบต่อในเรื่องการดำรงชีวิตของประชากรในเรื่องความปลอดภัย ทั้งในด้านร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน แสดงให้เห็นถึงคุณภาพชีวิตและสังคมไทยอย่างชัดเจนจากเหตุการณ์หรือกรณีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง และในสังคมไทยกำลังประสบกับปัญหาทางด้านสังคม เศรษฐกิจ จึงเป็นปัจจัยและสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้น สังเกตได้จากสถิติคดีอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละปี และข่าวอาชญากรรมตามหนังสือพิมพ์และสื่อต่าง ๆ ทำให้เกิดความสูญเสียเป็นอย่างมาก Durkheim (1974) กล่าวว่า อาชญากรรมจะเกิดขึ้นมากในสภาวะที่กฎระเบียบของสังคมไม่สามารถควบคุมความต้องการของบุคคลได้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเฉพาะช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเท่านั้น ดังจะเห็นในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลในรูปของทรัพย์สินหรือความสะดวกจะลดน้อยลง หากแต่ความต้องการของบุคคลไม่ได้ลดน้อยลงตามไปด้วย จึงเกิดภาวะไม่สมดุลระหว่างความต้องการกับการตอบสนอง

ปัญหาดังกล่าว จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาสังคมไทย ทำให้ประเทศขาดความมั่นคง ขาดความเชื่อมั่นในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งแต่ละปีผู้ตกเป็นเหยื่อของการก่อเหตุอาชญากรรม ทำให้เสียชีวิตและบาดเจ็บ รวมไปถึงทรัพย์สินที่สูญหายหรือสูญเสียเป็นจำนวนมาก จะเห็นได้จากจำนวนสถิติคดีอาญาตามประเภท ปี พ.ศ. 2560-2561 พบว่า ในปี 2561 คดีความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จำนวน 18,348 คดี ความประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จำนวน 56,417 คดี คดียาเสพติด จำนวน 281,005 คดี รวมคดีอาญาจำนวน 355,770 คดี ปี 2561 พบว่าความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จำนวน 17,438 คดี ความประทุษร้ายต่อ

ทรัพย์สิน จำนวน 52,874 คดี คดียาเสพติด จำนวน 354,904 คดี รวมคดีอาญาจำนวน 425,216 คดี จากอัตราการเกิดเหตุอาชญากรรม พบว่า มีอัตราการก่อเหตุอาชญากรรมเพิ่มขึ้น 69,446 คดี (ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2562)

แนวทางการป้องกันหรือมาตรการในการควบคุม นับเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างมากที่จะเข้ามาช่วยควบคุมประชากร ในสังคมให้อยู่ในกฎระเบียบตามแบบแผนที่เหมาะสม มีบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดและกฎหมายที่คุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพราะกฎหมายหรือบทลงโทษเป็นเพียงมาตรการทางสังคมที่ทำให้คนกลัวที่จะกระทำความผิดเท่านั้น ซึ่งพื้นฐานของคนทั่วไปจะต้องมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรู้จักวิธีการหลีกเลี่ยงเพื่อลดความเสี่ยงไม่ให้ตนเองตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมไม่ว่าจะด้วยสถานการณ์หรือวิธีใดก็ตาม (วิชุดา พวงมาลัย, 2556) การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนในสังคมควรกระทำเนื่องจากประชาชนต่างก็ต้องได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยประชาชนทุกคนต้องร่วมมือป้องกันและแก้ไขเพื่อไม่ให้ตนเองตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Hentig, 1948)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการเกิดอาชญากรรมดังกล่าวทำให้ส่งผลกระทบต่อทั้งความเป็นอยู่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ปัญหาของอาชญากรรมที่มีแนวโน้มสูงขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ประชาชนรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและทรัพย์สินเกิดความหวาดระแวงกลัวว่าอาจจะมีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นแก่ตนเอง คนใกล้ชิดจึงมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการศึกษาการวิจัยในเรื่องรูปแบบการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เพื่อหาวิธีการในการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยงานภาครัฐหาแนวทางวิธีการลดปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากการประทุษร้ายต่อร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึงระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้าน การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านประชากร ซึ่งประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ภูมิลำเนา และสถานที่พักอาศัย ตัวแปรตาม (Dependent Variables) การกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 5,771 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างของทาโร่ ยามานะ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การทดสอบค่า (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยสุด (Least Significant Difference: LSD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จากการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 72.30 ส่วนใหญ่มีอายุ 18-19 ปี จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.80 ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายที่ได้จากผู้ปกครองต่อเดือน 5,001-10,000 บาท จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนา

อยู่ภาคกลาง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 และส่วนใหญ่มีลักษณะที่พักอาศัยอยู่ หอพัก/บ้านเช่า จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50

2. ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การศึกษาถึงระดับการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษา พบว่า ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผลการวิจัยพบว่า มีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาพรวมอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย 3.34 ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.36 สำหรับการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นรายข้อ พบว่า การกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทุกประเภท (เสพ ชื้อ ขาย) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ย 3.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 รองลงมาคือ หลีกเลี้ยงที่จะอยู่ตามลำพังในสถานที่เปลี่ยวหรือมืด เช่น ตึกร้าง, สถานที่ลับตาคน, สวนสาธารณะที่ไม่ค่อยมีคน ฯลฯ ทั้งในช่วงเวลากลางวันและกลางคืนอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย 3.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 แต่มีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเรื่องมีเบอร์โทรศัพท์ของสถานีดารวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมไว้ในโทรศัพท์มือถืออยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี มีค่าเฉลี่ย 2.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.17 ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ต่ำที่สุด

3. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีอายุต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีอายุต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีอายุ 18-19 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 18-19 ปี และนักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีอายุ 20-21 ปี โดยนักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 20-21 และนักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีอายุ 22-23 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีอายุ 24-25 ปี มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 22-23 ปี

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครองต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครองแตกต่างกันพบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาทมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกับ นักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 10,001-15,000 บาท โดยนักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาทมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 10,001-15,000 บาท และนักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาทมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกับนักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 5001-10,000 บาท โดยนักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาทมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 5001-10,000 บาท และนักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 15,001 บาทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการ

ป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 5001-10,000 บาท โดยนักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 15,001 บาทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 5001-10,000 บาท และนักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 15,001 บาทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 10,001-15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 15,001 บาทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีค่าใช้ที่ได้รับจ่ายต่อเดือน 10,001-15,000 บาท

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีภูมิลำเนาต่างกันจากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 6 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามภูมิลำเนารายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันตก โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันตก และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนา

อยู่ในภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออก

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีลักษณะที่พิกอาศัยต่างกันจากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีลักษณะที่พิกอาศัยแตกต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะที่พิกอาศัยรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีที่พิกอาศัยอยู่บ้านตนเอง ฯลฯ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีที่พิกอาศัยหอพัก/บ้านเช่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีที่พิกอาศัยอยู่บ้านตนเอง ฯลฯ มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่มีที่พิกอาศัยหอพัก/บ้านเช่า

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยได้นำผลที่พบจากวิจัยมาอธิบายเชื่อมโยงกับงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า ด้านการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวมระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรม อยู่ในระดับดี อันเนื่องมาจาก ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมที่ชี้ให้เห็นถึงภัยที่เป็นอันตรายต่อคนในสังคมทำให้นักศึกษาทุกคนมีความตระหนักถึงโทษของอาชญากรรม จึงมีแนวทางการแก้ไขป็นหาอาชญากรรมเพื่อป้องกันตนเองและคนรอบข้างให้มีความปลอดภัยไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อจากการก่อเหตุอาชญากรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุนิสา อินอุทัย (2557) ได้ศึกษาวิจัย “การป้องกันตนเอง

ไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี” พบว่า ประชาชนมีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมอยู่ในระดับดี

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากอาชญากรรมเป็นภัยที่เกิดขึ้นได้กับทุกเพศ จึงทำให้มีทุกคนมีความตระหนักถึงโทษของอาชญากรรมและการเฝ้าระวังตนเองจากอาชญากรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยของสุนิสา อินอุทัย (2557) ได้ศึกษาวิจัย “การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี” พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุนิสา อินอุทัย (2557) ได้ศึกษาวิจัย “การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี” พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการเปรียบเทียบการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน แตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อันเนื่องมาจาก ขาดความระมัดระวัง คือบุคคลที่มีรายได้มากมักพกสิ่งของมีค่าติดตัวทำให้ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมสูงกว่าบุคคลที่มีรายได้น้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทวีศักดิ์ สมบุญ (2554) ได้ศึกษาวิจัย “การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจ สถานีตำรวจภูธรท่าชะปะ จังหวัดชุมพร” พบว่า กลุ่มที่มีรายได้ต่างกันมีส่วนร่วมต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจสถานีตำรวจภูธรท่าชะปะ จังหวัดชุมพรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการเปรียบเทียบการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของประเทือง ธนิตผล (2556) กล่าวว่า พวกที่อพยพมาจากที่อื่นและชนกลุ่มน้อย เป็นกลุ่มคนที่ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ต้องเรียนรู้ทางวัฒนธรรม สภาพปัญหา และบริบทภายในพื้นที่ ซึ่งเป็นอุปสรรคของพวกที่อพยพมาจากอื่น ซึ่งมักจะได้รับความไม่เท่าเทียมกันกับคนส่วนใหญ่ในสังคมที่อยู่ดั้งเดิมทั้งในแง่ของกฎหมายและในแง่ของความเป็นจริงอาจเจอความอคติทางด้านเชื้อชาติก็จะส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตในสังคมได้มากขึ้น โอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีมาก และมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทรุนแรง แตกต่างกับคนที่อาศัยอยู่ในภูมิลำเนาเดิมที่ได้รับโอกาสมากกว่าและไม่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่

ผลการเปรียบเทียบการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีสถานที่พักอาศัย มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อันเนื่องมาจาก นักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่หอ/บ้านเช่า ซึ่งในซอยที่พักอาศัยนั้นเป็นซอยที่เปลี่ยวแสงสว่างไม่เพียงพอทำให้มีโอกาสการลงมือก่อเหตุของอาชญากร ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน (Routine activities theory) โคเฮนและเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) มีสมมติฐานว่าการเกิดอาชญากรรมนั้นเกิดจากการกระทำที่เป็นนิสัยประจำของเหยื่อประสมกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เหมาะสม กล่าวว่าเหยื่อหรือ เป้าหมายที่เหมาะสมแก่การลงมือก่ออาชญากรรม ได้แก่ บุคคลที่กลับบ้านคนเดียวในซอยเปลี่ยวหรือมีไฟน้อยเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและ ทฤษฎีควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม กองบังคับการปราบปราม (2550) กล่าวว่า การเฝ้าระวังโดยธรรมชาติ (Natural Surveillance) โดยการใช้ความจริงที่ว่าคนร้ายไม่ยอมให้คนมองเห็น ไม่ชอบให้ใครจ้องหน้าได้ ดังนั้น จึงต้องทำให้พื้นที่นั้นมีการเฝ้าระวังโดยธรรมชาติ อาทิ เช่น ทำให้อุโมงค์ เสาไฟฟ้าข้างทางออกไป เพื่อให้คนทั่วไปสามารถมองเห็นผู้บุกรุกได้ง่ายขึ้น ทำหน้าตาประตูให้หันออกไปทางถนนหรือที่จอดรถ ปรับทางเท้าหรือถนน ทำเฉลียงประตูหน้าบ้าน ติดไฟแสงสว่าง ทำระเบียงหรือกำแพงให้โปร่งใส กำจัดมุมอับและที่ลับตาออกไป จัดกิจกรรมเพื่อให้มีคนพลุกพล่านใกล้เสียงหรือในบริเวณที่ล่อแหลมเพื่อให้มีคนช่วยเฝ้าระวังมากขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

การศึกษาการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของนักศึกษา พบว่า ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาพ

รวมอยู่ในระดับดี สำหรับการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นรายข้อ พบว่า การกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทุกประเภท (เสพติด ชื้อ ขาย) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ หลีกเลี้ยงที่จะอยู่ตามลำพังในสถานที่เปลี่ยวหรือมืด เช่น ตึกร้าง, สถานที่ลับตาคน, สวนสาธารณะที่ไม่ค่อยมีคน ฯลฯ ทั้งในช่วงเวลากลางวันและกลางคืนอยู่ในระดับดี แต่มีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเรื่องมีเบอร์โทรศัพท์ของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมไว้ในโทรศัพท์มือถืออยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ต่ำที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาดังกล่าวมาข้างต้น ปรากฏว่าการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ภาพรวมอยู่ในระดับดี ผู้วิจัยอยากให้มีหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาพบปะนักศึกษา เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างนักศึกษา กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการช่วยกันเฝ้าระวัง และร่วมกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ โดยใช้วิธีการแนะนำการสังเกตการณ์การกระทำของบุคคลรอบข้างที่อาจจะเป็นอาชญากรได้ รวมทั้งวิธีการป้องกันตนเอง และการดูแลทรัพย์สินไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และรวมถึงการต่อสู้ป้องกันตัวซึ่งผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถใช้เพื่อป้องกันตนเองได้ในขณะเกิดเหตุ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. ควรศึกษาเรื่อง การร่วมมือของนักศึกษา กับเจ้าหน้าที่รัฐในการเผยแพร่ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. จากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ ควรมีการศึกษาในเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อให้ได้คำตอบเพิ่มเติมในประเด็นที่การศึกษาเชิงปริมาณไม่สามารถทำได้ และเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานในการนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ในการวางแผนการแก้ปัญหาอาชญากรรมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กองบังคับการปราบปราม. (2550). *ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตำรวจ.
- ทวีศักดิ์ สมบุญ. (2554). *การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจ สถานีตำรวจภูธรท่าแพะ จังหวัดชุมพร*. (ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ประเทือง ธนิตผล. (2556). *อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2562). *สถิติอาชญากรรมฯ*. เข้าถึงได้จาก <http://social.nesdb.go.th>
- วิชุดา พวงมาลัย. (2556). *ปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทย*. เข้าถึงได้จาก <http://sd-group1.blogspot.com/2013/01/53242568.html>
- สุนิสา อินอุทัย. (2557). *การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบล แสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป). วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Cohen, L. E, & Felson, M. (1979). *Social Change and Crime Rate Trends: A Routine Activit Approach*. American Sociological Review.
- Durkheim E. (1974). *Sociology and Philosophy*. New York: Rout ledge.
- Hentig, H. V. (1948). *The Criminal and His Victim*. New Haven: Yale University Press.
- Yamane, T. (1973). *Statistics an Introduction Analysis*. New York: Harper & Row.

